

Vergaderjaar 1991–1992

22 491

Wijziging van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (uitbreiding van de mogelijkheid van bezwaar en beroep)

Nr. 6

EINDVERSLAG

Vastgesteld 10 juni 1992

Na kennisneming van de memorie van antwoord zijn in de vaste Commissie voor financiën¹ nog enkele vragen gesteld. Onder het voorbehoud dat de regering deze vragen tijdig zal hebben beantwoord, acht de commissie de openbare behandeling van het wetsvoorstel voldoende voorbereid.

1. Inleiding

De leden van de fracties van CDA en D66 dankten de regering voor de beantwoording van de door hen gestelde vragen.

De leden van de CDA-fractie hadden er met enige verwondering kennis van genomen dat de regering de gedachte om de minstverdienende echtgenoot een zelfstandig recht op cassatie te geven, niet deelt.

Deze leden brachten in herinnering dat in een geschil over een aanslag in de gemeentelijke onroerend-goedbelasting, het Hof te Amsterdam op 28 april 1982 (BNB 1983/211) heeft beslist dat een redelijke wetstoepassing met zich meebrengt dat de voormalige echtgenoot, die wegens het voorheen bestaande huwelijk aansprakelijk gesteld kan worden voor de aanslag, een zelfstandig recht heeft om beroep in te stellen. De leden van de CDA-fractie wezen er vervolgens op dat de belangen van echtelieden in de loop van de jaren – een fiscale procedure vergt vaak veel tijd – uiteen kunnen gaan lopen. Daarom achtten zij het juist van belang dat in iedere instantie een door de andere echtgenoot gestarte procedure kan worden overgenomen. De situatie kan zich toch juist zeer wel voordoen dat bij indiening van het bezwaarschrift dan wel het beroepsschrift, de belangen nog gelijk lopen doch vervolgens de eerste procederende echtgenoot niets meer ziet in voortgang van de procedure. Een redelijke wetstoepassing brengt dan ook met zich mede, aldus deze leden, dat de andere echtgenoot een zelfstandig recht heeft de procedure «over te nemen». Het arrest van de H.R. van 27 september 1989 (BNB 1990/61) ligt geheel in deze lijn. De regering stelt in de memorie van antwoord dat zij een «overnemen» van een door de andere partij gestarte procedure niet wenselijk acht. Zij verzuimt echter aan te

¹ Samenstelling:

Leden: Van Houwelingen (CDA), Schutte (GPV), De Korte (VVD), Tommel (D66), Linschoten (VVD), voorzitter, Paulis (CDA), Van Rey (VVD), Vermeend (PvdA), Brouwer (Groen Links), G.H. Terpstra (CDA), Melkert (PvdA), ondervoorzitter Smits (CDA), Reitsma (CDA), Vreugdenhil (CDA), Vriens-Auerbach (CDA), Van Rijn-Vellekoop (PvdA), Van der Vaart (PvdA), G. de Jong (CDA), Ybema (D66), A. de Jong (PvdA), Kersten (PvdA), Van Heemst (PvdA), R. van Middelkoop (PvdA). Plv. leden: Leers (CDA), Van Dis (SGP), Van Erp (VVD), Groenman (D66), Weisglas (VVD), Gerritse (CDA), Van Hoof (VVD), Schoots (PvdA), Rosenmöller (Groen Links), Hillen (CDA), Van Traa (PvdA), Wolters (CDA), Van de Camp (CDA), Schartman (CDA), Van der Hoeven (CDA), Van Zijl (PvdA), Verspaget (PvdA), Van Iersel (CDA), Wolffensperger (D66), vacture PvdA, Van Otterloo (PvdA), Leerling (RPF), Van Nieuwenhoven (PvdA)

geven waarom. De leden van de CDA-fractie zouden mede in het licht van het eerder opgemerkte gaarne de argumenten voor dit standpunt vernemen.

2. Het voorstel

De leden van de CDA-fractie hadden voorts de indruk dat de materie na aanvaarding van het wetsvoorstel nog niet voldoende is geregeld. Deze leden meenden dat deze gedachte ook doorklinkt in het advies van de Raad van State, bijvoorbeeld ter zake van de beroepstermijn. Zij waren dan ook voorshands van oordeel dat er wederzijds inlichtingenplichten bestaan dan wel in het leven dienen te worden geroepen. De minst verdienende echtgenoot—en daarmee in dit verband gelijkgestelden—moet de ander inlichten over de verschillende aspecten, terwijl de meest verdienende echtgenoot betrokkene moet inlichten over wat hij in de aangifte heeft verwerkt, dat hij bezwaar en beroep indient, wanneer de verschillende uitspraken hem hebben bereikt, en hoe deze luiden. De leden van de CDA-fractie vernamen ter zake gaarne het standpunt van de regering.

Het voorgestelde artikel 23 Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR) zal binnen het aangegeven kader een inbreuk maken op de geheimhoudingsplicht van artikel 67, eerste lid van de AWR, aldus de leden van de D66-fractie. De inspecteur zal dan ook moeten nagaan of degene die gegevens vraagt een belanghebbende is in de zin van het voorgestelde tweede lid van artikel 23. De regering merkt hierover op dat de inspecteur zich uiteraard moet vergewissen van de identiteit van degene die om gegevens vraagt. Moet hierbij bij voorbeeld worden gedacht aan het tonen van een legitimatiebewijs of het controleren door middel van een opgegeven SoFi-nummer? Welke rol spelen hierbij uittreksels uit het bevolkingsregister?

Tenslotte zouden de leden van de D66-fractie het oordeel van de regering willen vernemen over de mogelijkheden voor de partner wiens inkomensbestanddelen aan de andere partner worden toegerekend met betrekking tot opgelegde voorlopige aanslagen. Kan eerstgenoemde eveneens een verzoek om ambtshalve vermindering indienen?

De Voorzitter van de commissie,
Linschoten

De griffier van de Commissie,
De Gier